

РІШЕННЯ

Пальцями Купало міцно вхопив мене за підборіддя, а губами наблизився до моїх. У ніс одразу вдарили пахощі троянд, сандала та лимона, і я скривилася, попри намагання бути незворушною. Цей запах, хай який приємний для когось іншого, у мене викликав нудоту.

— Ти будеш моєю, — впевнено мовив Купало голосом, що не виказував емоцій.

Його подих лишився на моїх устах, обпікаючи їх своєю отруйною сутністю.

Мені хотілося тут-таки прогарчати: «Ні, ніколи», вдарити його в щелепу й утекти, та натомість вирвалося лише:

— Не чіпай моїх близьких! Благаю! Не чіпай їх!

— Ти не розумієш, про що просиш, — хмикнув Купало. — Вони не такі, як ми з тобою, моя люба. Вони жалюгідні. Ниці. Слабкі. Вони створіння, не гідні вічності. Не гідні нічого з того, що можемо мати ми. І, дозволь нагадати, — вони смертні. Навіть той, кому ти підмішала крові бога, може згинуть, якщо скористатися Деревом Життя.

У мені миттю скипіла лють. Купало міг погрожувати мені, моїй свободі — чому завгодно, що стосувалося лише мене, — та аж ніяк не моїм близьким. Не Святові.

— Як і ти! — прогарчала я, не стримавшись. — Ти теж можеш померти через Дерево Життя.

Очі-рубіни бога кохання — ні, примусу та брехні — зосередилися на моїх. Я залякла. Не кліпаючи й не рухаючись. Тамуючи всю ту ненависть, яку відчувала. Хвилини зо дві Купало грав зі мною у витрішки. Він ніби намагався щось віднайти, прочитати думки чи змусити до чогось. Але вочевидь збагнувши, що не здатен, відпустив моє підборіддя й, гучно зітхнувши, відступив на два кроки.

— Ти мене розчаровуєш, Морано! — прохрипів він так, що на мить мені здалося — його емоції справжні. У хрипкому голосі Купали пролунав біль.

Саме це я й хотіла побачити. Його слабкість. Скориставшись цим, я звернулася до своєї сили й вивільнила її. Крига вкрила червону кімнату, у якій ми перебували, і зібралася в списи біля мого тіла, які будь-якої миті могли проштрикнути тіло бога. Проте замість переляку на обличчі Купала я побачила посмішку, що миттю перетворилася на вдоволений осміх.

— Тепер я впізнаю тебе! — сказав він. — Ти та сама Морана, якою я тебе знав. Моя дружина.

Його ствердження розізлило мене ще дужче, і я, розлютившись, відпустила крижані списи на Купала. От-от — і вони мали б покалічити бога, але просто перед ним вони різко розвернулися й полетіли на мене. Я охнула, коли одне за одним леза з льоду встромилися в моє тіло. Різкий біль проштрикнув нутрощі, ноги підігнулися, з очей приснули сльози. Хапаючи ротом повітря, я впала. Купало повільно підійшов, знову схопив мене за підборіддя й зухвало поцілував. У роті розлився металевий присмак крові: моєї чи його? Я стиснула губи й загарчала, та це не зупинило Купала. Він продовжував би

мене цілувати, навіть якби усвідомив, що припадає вустами до трупа.

Бог відсторонився від довгого невзаємного поцілунку лише за хвилин п'ять, а тоді з огидою подивився на мене, не зважаючи на те, що мій живіт стікав кров'ю.

— Ти будеш моєю, — посміхнувся Купало. — Жива чи мертва.

Цього разу я таки закричала:

— Ніколи! Ніколи! Ніколи!

З мого горла виривалося волювання, аж поки перетворилося на хрип. Образ Купала, навпаки, ставав туманним і розпливчастим, немовби мене обпоїли. Я ще дужче брикалася й кричала, аби не дати гидкому богові поцілувати себе знову:

— НІКОЛИ! Ніколи ти не отримаєш мене!

Однак Купала вже не було. Усе навколо поволі розвіювалося, і я починала розуміти, що кричу вже не в червоній кімнаті, а в густій непроглядній темряві. Усе зникло. Лишився тільки хриплий крик, що досі виходив з мого горла:

— Ні! Ні! Ні!

Моїх плечей хтось обережно торкнувся, і я, здригнувшись, мало не скористалася силою, аж раптом збагнула, що побачене було сном. Жахливим маренням, яке створив мій звиклий до страждань мозок. Я важко задихала й протерла очі, намагаючись повернутися до реальності. Забути. Викинути з голови те, що бачила й відчувала так, наче колись уже переживала це.

— Це сталося знову? — почувся стурбований голос Свята.

Я мугикнула на знак згоди, обхопивши себе руками за плечі й захитавшись у ліжку.

Подібні жахіття приходили до мене не вперше. І цього разу вже не допомагали ані ловці снів, ані лялька-мотанка, ані мольфа, яку подарував Лукіан. Бо Купало не насилав на мене снів, як робила це Іванна. Я сама мучила себе.

Відтоді як Свят уклав нову угоду, мені постійно здавалося, що Купало от-от прийде по мене. Однак він мовчав. Зник з мого життя, ніби й не являвся в Дім між трьох світів, не вбивав мого ворога, не забирав Книгу Буття. Ніби в нього й не було планів, як надіти на мене кайданки й знищити цей бісів світ. Незважаючи на мовчанку бога, що був мені колись чоловіком, я знала: Купало не відступиться. Він десь поруч. Чекає. Готується. І це гнітило навіть більше, ніж страхіття, що їх я собі створювала. У них ми зустрічалися й боролися. У житті ж панувала невідомість. Страх. Він уже став частиною мене, вшитий у ество, як основний колір. Червоний.

Я часто прокидалася серед ночі, уся спітніла, липка й нажахана. Кілька хвилин брикалася й горлала. Використовувала силу зими, підсилену люттю, бо вкотре бачила його. Відчувала його. Мов насправді. За браком справжніх спогадів моя свідомість створювала свої. Жахливі й моторошні. Огидні. Мене нудило від них, але втекти я не могла, тому, щойно розуміла, що це знову сталося, втішалася в обіймах Свята й переконувала себе, що врешті зможу здолати власні страхи та стати сильною, якою мене воліли бачити всі довкруг.

— Це мине, — прошепотів Свят, огорнувши моє тіло руками й плавно опустивши нас обох на м'які, трохи вологі від поту подушки. — Крига стане товстішою, й одного дня ти вже не провалюватимешся під неї, а впевнено стоятимеш.

Я вкотре лише мугикнула. Поки в мене не було сил на повноцінну відповідь. Свят казав, що це через мою нову сутність. Що боги відчують усе дещо інакше, і саме тому жахіття такі яскраві й виснажливі, та я не знала, чому вірити і чого сподіватися, бо вже втрачала всяку надію.

Там, у Домі між трьох світів, ми не виграли — програли. Ми втратили Софію, Свят уклав нову угоду, щоб врятувати мене, Купало забрав Книгу Буття й, імовірно, уже знищив її разом із надією його вбити, а скринька, що мала б нам допомогти, вперто не відмикалася. Ми вже спробували все. Я заморожувала її, кликала іншу свою силу, тренувалася, робила це знову й знову, та все безуспішно. Не допомагала жодна з моїх сил. Як і сила Свята. Вогонь не лишив на скриньці й сліду по собі, і мені вже починало здаватися, що вона ніколи не відімкнеться.

Крім цього, до мене досі не поверталися спогади. Ані крихти з минулого життя. Нічого. Я наче досі була людиною — розгубленою бібліотекаркою, — хай і почувалася інакше. Відсутність спогадів про життя у Вирії відчувалася немов незаповнена пуста. І це ранило. Мені бракувало чогось дуже важливого. Чогось, без чого неможливо жити далі, будувати якісь плани й загалом існувати.

Чи була я вповні собою без тієї частинки життя, яку не пам'ятала?

Чи могла робити правильні висновки без тих спогадів?

Чи були справжніми всі мої почуття?

Я не могла бути певною ні в чому, доки не повернула б собі пам'ять. Адже там, у минулому, лишився клаптик мене. Без нього не уникнути жахить, самообману й дезорієнтації у власному житті. Я просто мусила повернути те, що втратила разом з ув'язненням у людському тілі.

Свят теж хотів цього. Він наполягав, щоб я зосередилася на собі — так куди! — якщо моя єдина жива родичка (якщо можна так сказати) днями не виходила з кімнати; домовик і Айзенберги постійно вимагали відправити їх до іншого світу; Мальва з Макаром без упину гиркалися, а мій найкращий друг, Лукіан, віддалився й не відповідав ані на дзвінки, ані на листи, захопившись управлінням Орденом. І це була лише частина наших проблем. Верхівка айсберга, на який ми пливли, мов приречений «Титанік».

— Нічого не мине, — зрештою прошепотіла я і відчула, як Свят, лежачи позаду, напружився всім тілом.

— Ти постійно так кажеш після жахів, але ми знайдемо вихід. Ми розірвемо угоду й знищимо Купала.

— Як, Святе? — повернулася я до нього обличчям. Його очі сяяли в напівтемряві крихітними вогниками. — Минуло два тижні, а ми ні на йоту не наблизилися до того, щоб відімкнути скриньку. І мої спогади... Хай як я намагалася, але досі нічого не згадала.

Свят деякий час мовчав, про щось натужно думаючи. Я вже гадала, що не отримаю від нього відповіді, аж ось він обережно, немов прощупуючи мою реакцію, спитав:

— Можливо, є інший спосіб?

Свят дивився на мене так довго й так стурбовано, що я мимохіть пригадала наші розмови про те, як усе виправити. Або, як я гадала, знищити остаточно.

— Ні! — процідила крізь зуби. — Ми не підемо до богів. Тебе можуть покарати. Як і мене. Чи ти забув, що я була смертною саме з їхньої волі? Вони не допоможуть нам, бо вірять Купалу. Це очевидно.

— Але... — затнувся Свят, проте не встиг договорити, бо я перебила його:

— І Сварог. Він уб'є тебе, щойно побачить. Ми вже не раз це обговорювали. Я так не ризикуватиму.

Брови Свята зійшлися на переніссі:

— Я не це мав на увазі.

— А що ж тоді? — захитала я головою.

— Дім між трьох світів, — стеноу плечима він. — Ти розповідала, що там живе істота. Пожирач пам'яті. Я подумав, що він міг би допомогти нам. Принаймні з твоїми спогадами.

Я здригнулася від згадки про почвару, що вміла проникати в голову, але швидко опанувала себе, бо це вже було хоч щось. І як мені раніше не спало на думку завітати до Пожирача? Мабуть, жахіття висмоктували з мене більше сил, ніж я сама припускала.

— Твоя правда, — за мить відповіла я. — Можливо, він нам допоможе.

У мене з'явилася крихітна, але надія, яка заіскрилася всередині, переростаючи в щось більше. Це на диво збадьорило мене. Колись Пожирач показав мені потрібний спогад. Отже, міг зробити це знову.

— А зараз тобі треба ще трохи поспати. Хоча б годинку, — всміхнувся Свят тією самою грайливою усмішкою, яку я понад усе любила.

— У мене є краща ідея, — відповіла я.

Свят умів подарувати мені забуття, принаймні на деякий час, тож я планувала вкотре цим скористатися. Потягнулася до нього й поцілувала, проте миттю відчула гіркий присмак сну, який ще не забувся. Здавалося, що це Купало накрив мене своїми губами, а не коханий, який лежав поруч. Я скривилася й відсахнулася від Свята. Роздвинулася його, примружившись у напівтемряві. Ті самі медові очі, кучері кольору шоколаду, родимки-сузір'я на щоці.